

РЕШЕНИЕ

№ 2826

гр. София, 29.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 20.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **8438** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 от Данъчно-осигурителният процесуален кодекс/ДОПК/ вр.чл.4 ал.1 изр.второ от Закона за местните данъци и такси/ЗМДТ/.

Образувано е по жалба на „ОМНИЛАНД“ ООД, ЕИК[ЕИК], с адрес: [населено място], [улица], сграда Виа България 2, ет.7, офис 35 чрез адв.С. с посочен съдебен адрес [населено място], [улица], ет.2, тел.: срещу Ревизионен акт № СФД-24-РД77-15 от 13.05.2024г. издаден от Е. К. началник отдел “Ревизии и събиране на вземанията” - в качеството му на орган, възложил ревизията и М. С. – главен инспектор в отдел РСВ, дирекция ОП в качеството и на ръководител на ревизионния екип, потвърден с решение № СОА24-РД28-17 от 02.08.2024г. на кмета на Столична община с който по отношение на дружеството за установени задължения в размер на 592 539,07лв., в т.ч. ДНИ, ТБО и лихви за периода 01.01.2018г.-31.12.2023г.

Иска се отмяна на оспорвания акт, тъй като:

За ревизионното производство – ЗВР - жалбоподателят е уведомен на 21.02.2024г., поради което и периода 01.01.18г.-31.12.18г. следва да се счита погасен по давност на основание чл. 172 ДОПК.

За ревизирият период 01.01.19г.-31.12.19г. ответника е следвало да вземе предвид констатациите в Протокол от 22.01.21г., че не са установени несъответствия между декларираните и отчетни данни, както и, че няма непогасени задължения за ДНИ и ТБО.

В този смисъл и след като за същият период и същото основание не са налице нови обстоятелства, РА следва да бъде отменен като противоречащ на влезнал акт –

Протокол.

Извън това – съчета РА за незаконосъобразен поради неправилно тълкуване на чл.10 ал.3 ЗМДТ относно това – облагаем ли е процесният имот за ревизирианият период. Твърди, че не са налице трите предпоставки за облагаемост на имота, а именно – същият да попада в строителните граници на населено място или селищно образувание, да има предназначение по чл.8 ал.1 ЗУТ и предназначение на земята да е променено. До 09.08.2022г. имотът е бил с трайно предназначение – земеделска земя, попадал е в обхвата на строителните граници на [населено място] р-н П., но това не е достатъчно за да бъде счетен за облагаем.

Позовава се на писмо от 03.06.2022г. на директор дирекция „Поземлени отношения и комасация“ видно от което предназначението на имота от земеделска в неземеделска земя е променено една с решение от 26.05.2022г. на Комисия за земеделските земи, влезнало в сила на 09.08.2022г. В този смисъл имота се явява необлагаем. Позовава се на практика на ВАС и административните съдилища в страната.

Относно определените задължения за ТБО твърди, че липсват доказателства услугите обезвреждане в депа или други съоръжения и поддържане чистотата на териториите за обществено ползване да са реално извършвани.

В заключение се позовава и на разяснение от 14.07.2009г. на НАП относно облагаемите имоти по смисъла на чл.10 ЗМДТ, видно от което само земеделски земи с променено предназначение се превръщат в облагаеми имоти, което разяснение е неотменено.

Отвратната страна – кмета на столична община, изразява аргументи за неоснователност на жалбата аналогични с обективирания в постановеното от него решение при оспорване на РА по административен ред и което ще бъдат възпроизведени в относимата им част по-долу.

Ревизионното производство е образувано със ЗВР № СФД23-РД-01-269/07.12.2023г. на началник отдел ревизии и събиране на вземания, дирекция „Общински приходи“ на СО, с която е възложено установяване задължения за ДНИ и ТБО на дружеството.

Заповедта е връчена срещу разписка на управителя на дружеството на 21.02.2024г.

В рамките на ревизията и по повод ИПДПОЗЛ от 12.01.24г. е установено наличие на обстоятелство по чл.122 ал.1 т.4 и т.5 ДОПК – липсва счетоводна отчетност, липсват представени от дружеството документи, поради което и с Уведомление от 29.01.24г. дружеството е уведомено, че основата за облагане ще бъде определена по реда на чл.122-124г. ДОПК. В уведомлението изрично е посочено, че дружеството не е представило счетоводни баланси, извлечения от водени сметки по които се отчитат недвижимите имоти, амортизационен план, данъчен и амортизационен план, документи за собственост, документи свързани с начина на определяне на ТНИ и ТБО и др., като е предоставен срок за представяне на доказателствата – 14 дни. Уведомлението е връчено на 21.02.24г. срещу подпис на управителя, който е отбелязал оспорване на същото поради неуведомяване по надлежен ред.

За извършените посещения за връчване уведомлението са изготвени и приобщени 2 протокола на обявленията в ТР адрес на дружеството. Изготвено е и съобщение по чл. 32 ДОПК от 09.02.24г. публикувано на сайта на СО и постановено на информационното табло на отдела, като същото е изпратено чрез български пощи, върнато като непотърсено.

Във връзка с установяване относимите обстоятелства от дружеството са представени документи по опис с вх. № от 05.03.2024г., молба от същата дата за удължаване срока

за представяне на документи, справки и писмени обяснения.

Успоредно с това – изпратено е писмо до Главния архитект на СО и получен отговор относно градоустройствения статут на имотите. Изпратено е искане за извършване насрещна проверка към Столичен Инспекторат и получен отговор с писмо от 15.01.2024г. с приложено становище на районен инспекторат П..

Присъединени са копия от документи за собственост и скици налични от деловодството на ответника.

С протокол за присъединяване от 16.02.24г. и 11.04.24г. са присъединени информация от отдел „Финанси“ на СО за извършени и платени разходи по бюджета на СО относно събиране и транспортиране на БО за съобръжения за тяхното третиране, поддържане чистотата на териториите за обществено ползване и междуселищни образувания в общината за съответните концесионери обслужващи района за периода 01.01.18г.-31.12.23г., Актове за установяване извършени и подлежащи на заплащане работи за месец от всяка година, обобщени констативни протоколи за съответния месец, ежедневни протоколи за установяване количествата изпълнени и неизпълнени дейности, както и фактури за начислени разходи на концесионерите.

На тази база е установено, че дружеството представлява нежилищен имот – земя, намирайки се в [населено място], р-н „П.“, [населено място], м. Беликата, представляващ поземлен имот с идентификатор 04234.6951.677 по КК и кр НА С. Б., с площ 73602 кв.м. представляващ УПИ IV – за жилищни сгради, обществено обслужване, спортни съоръжения и ТП от квартал 8А по плана на [населено място].

Установено е, че за имота има одобрен проект на план за регулация и застрояване с решение на СОС № 669 от 02.12.2010г. За периода 01.01.2018.03.08.2021г. той е собственост на дружеството и върху него няма учредено право на ползване.

Имота е формиран от 38 поземлени имота.

Със заповед от 24.01.2014г. на кмета на р-н П., дружеството придобива в изключителна собственост посоченото УПИ. Съгласно отговора на главният архитект на СО конкретното му предназначение съгласно чл.8 от ЗУТ е определено с ПУП одобрен с решение на СОС от 02.12.2010г. – за жилищни сгради обществено обслужване, спортни съоръжения и ТП.

Съгласно служебна заверка от техническа служба р-н П. имотът попада в строителни граници, категория IV, на разстояние 20 км. От населено място, до 1 км от републиканска пътна мрежа и се намира във вилна зона, категория I спрямо строителните граници.

Поради това е прието, че същият представлява облагаем имот по смисъла на чл.10 ал.1 ЗМДТ, тъй като попада в строителните граници на СО и има конкретно отредено и предназначение съгласно план за регулация и план за застрояване. Същият е обект на апорт в капитала на дружеството „ФЕЪРУЕЙ ИНВЕСТМЕНТС“ ЕООД, обстоятелство вписано в ТР на 03.08.21г. В представените счетоводни документи земята е заведена с отчетна стойност 12 950 341,73 лв.

Прието е, че на основание чл.19 ЗМДТ данъка следва да се определи върху данъчната оценка, която съгласно чл.21 ЗМДТ е по-висока между отчетната стойност и данъчната оценка определена по Приложение 2 от ЗМДТ.

На тази база и за периода 01.01.2018г. – 03.08.2021г. е определен общ размер на задължение за ДНИ в размер на 89 033,60 лв. и лихви – 41 478,94 лв.

Във връзка със задълженията за ТБО:

За 2018г.:

Посочено е становището на районен инспекторат П., както и Заповед на смета на СО от 30.10.2017г. с което е прието, че имота е извън границите за организирано сметосъбиране и сметоизвозване,

Дружеството не е подавало декларации за промяна реда за определяне ТБО – чл.23,чл.24 и чл.-27 от НОАМТЦУПСО

На тази база и съгласно решение от 21.12.2017г. на СОС на основание чл.19 ал.4 НОАМТЦУПСО е определен размер на ТБО за обезвреждане отпадъци – 2,40промила и поддържане чистотата на територията за обществено ползване – 4промила. Като е съобразена отчетната стойност от 12 950 341,73лв. е определен задължение за ТБО за 2018г.-82 882,19лв.

За 2019г.:

Посочена е Заповед на смета на СО от 30.10.2018г. с което е прието, че имота е извън границите за организирано сметосъбиране и сметоизвозване,

Дружеството не е подавало декларации за промяна реда за определяне ТБО – чл.23,чл.24 и чл.27 от НОАМТЦУПСО

На тази база и съгласно решение от 20.12.2018г. на СОС на основание чл.19 ал.4 НОАМТЦУПСО е определен размер на ТБО за обезвреждане отпадъци – 2,40промила и поддържане чистотата на територията за обществено ползване – 4промила. Като е съобразена отчетната стойност от 12 950 341,73лв. е определен задължение за ТБО за 2019г.-82 882,19лв.

За 2020г.:

Посочена е Заповед на смета на СО от 30.10.2019г. с което е прието, че имота е извън границите за организирано сметосъбиране и сметоизвозване,

Дружеството не е подавало декларации за промяна реда за определяне ТБО – чл.23,чл.24 и чл.27 от НОАМТЦУПСО

На тази база и съгласно решение от 30.12.2019г. на СОС на основание чл.19 ал.4 НОАМТЦУПСО е определен размер на ТБО за обезвреждане отпадъци – 2,80промила и поддържане чистотата на територията за обществено ползване – 4промила. Като е съобразена отчетната стойност от 12 950 341,73лв. е определен задължение за ТБО за 2020г.-88 062,32лв.

За 2021г.:

Посочена е Заповед на смета на СО от 30.10.2020г. с което е прието, че имота е извън границите за организирано сметосъбиране и сметоизвозване,

Дружеството не е подавало декларации за промяна реда за определяне ТБО – чл.23,чл.24 и чл.27 от НОАМТЦУПСО

На тази база и съгласно решение от 17.12.2019г. на СОС на основание чл.19 ал.4 НОАМТЦУПСО е определен размер на ТБО за обезвреждане отпадъци – 2,40промила и поддържане чистотата на територията за обществено ползване – 4,30промила. Като е съобразена отчетната стойност от 12 950 341,73лв. и периода в който дружеството е носител на задължението, а именно – до 31.08.2021г., пропорционално на месеците е определено задължение за ТБО за 2021г.- 57 884,86лв.

Перазказвайки дотук изложеното, кмета на СО е отхвърлил жалбата на дружеството срещу Ревизионен акт № СФД-24-РД77-15 от 13.05.2024г. издаден от Е. К. началник отдел “Ревизии и събиране на вземанията” - в качеството му на орган, възложил ревизията и М. С. – главен инспектор в отдел РСВ, дирекция ОП в качеството и на ръководител на ревизионния екип.

С оглед съществуващото на спора, предмета на служебна проверка и твърденията на страните, съдът съобрази и приема:

Като отчете, че директора на дирекция „Общински приходи“ при СО упражнява правомощията на директор на ТД на НАП съобразно чл.4 ал.5 ЗМДТ, а началника на отдел „Ревизии и събиране на вземания“ има качеството на орган по приходите, съобразно чл. 4 ал. 3 ЗМДТ и са надлежно определени със Заповед от 17.11.2023г. на кмета на СО, съдът приема, че ревизионното производство е възложено, образувано и проведено от компетентен орган съобразно препращащата норма на чл.9б ЗМДТ.

Процесният акт е постановен в писмена форма, т.е. в съответствие с изискванията за форма, с ясно изложение на фактически установеното и правно възприетото, т.е. при наличие нормативно изискуемото съдържание и при спазване на производствените правила по чл.9б вр. чл.4 ал.1 ЗМДТ вр. чл.110 и сл. от ДОПК. Всички актове в производство са надлежно връчени на дружеството, като преди издаване на РА е връчен РД с предоставена възможност за възражение. Събраните и приети доказателства са надлежно приобщени в административното производство.

Относно възражението за недопустимо произнасяне с оглед наличието на изтекла давност за периода 01.01.18г.-31.12.18г., съдът счита за необходимо да отбележи:

По силата на чл.4 ал.1 от ЗМДТ установяването на местни данъци се извършва по реда на ДОПК.

По силата на чл.109 ал.1 ДОПК не се образува производство за установяване на задължения за данъци по този кодекс, когато са изтекли 5 години от изтичането на годината, в която е подадена декларация или е следвало да бъде подадена декларация, или от изтичането на годината, в която са постъпили данни, получени от трети лица и организации, в случаите, когато по този закон не е предвидено подаването на декларация.

Процесният имот не е деклариран с декларация по чл.14 ЗМДТ, като и дружеството не твърди това. Възниква въпросът за статута на имота и по силата на посочената уредба – при липса на последващи фактически изменения имащи отношение към данъчната основа, дружеството не е задължено да подава ежегодна декларация като за целите на облагането се ползва неговата данъчна основа определена по реда на чл.19, респ. чл.21 от ЗМДТ. Безспорно е, че за 2017г. няма подавана декларация от дружеството, но такава не следва и да се подава при липса на основание за това. За отчетната 2018г. данните относими към данъчното облагане се определят съобразно предходно подадената декларация и при спазване реда на чл.19, респ. чл.21 от с.з.

Задължението за ДНИ възниква с придобиване на имота, установява се въз основа на декларирането му пред общинските данъчни власти и се изпълнява периодично. Не съществува задължение за данъчнозадълженото лице всяка година да подава декларация с цел определяне на данъка или ТБО върху притежавания недвижим имот за съответния данъчен период. Веднъж възникнало и установено, то се дължи за всяка календарна година, докато не настъпи предвиден в правната норма факт, който да го прекрати или измени. При липса на промяна в обстоятелствата, първоначално подадената декларация "замества" декларациите за следващите календарни години.

От своя страна ревизионното производство се смята за образувано с връчването на ЗВР на данъчно задълженото лице - вж. решения по адм. дела № 9906/2014 г., № № 392/2015 г., № 9301/2016 г.; № 4742/2017 г.; № 6013/2018 г. и мн. др. а именно – ЗВР от 07.12.2023г., връчена на дружеството на 21.02.2024г.

Срокът, с оглед разпоредбата на чл.109, ал.1 от ДОПК, е 5-годишен и започва да тече от първи януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се подаде данъчна декларация,респ. за годината за която не е следвало да се подава. Така,независимо дали следва или не следва да се подава декларация за 2018г. срокът започва да тече от 01.01.2019г. и съответно изтича на 31.12.2024г. В този смисъл не може да се приеме,че по отношение задълженията установени за 2018г. акта е постановен в нарушение на чл.109 ал.1 ДОПК..

Във връзка с възражението за незаконосъобразност на РА поради противоречие с Протокол от 22.01.21г.,обективиращ извод,че не са установени несъответствия между деклариращи и отчетни данни,както и,че няма непогасени задължения за ДНИ и ТБО за 2019г.:

По силата на чл.108 ал.1 ДОПК данъчните задължения и задълженията за задължителни осигурителни вноски се установяват с ревизионен акт по чл. 118.Хипотезата на ал.2 на разпоредбата предвижда изключение – задълженията да се установят въз основа декларацията,когато в срока по ал.1 не е образувано производство. От своя страна – посоченият Протокол е израз на данъчно-осигурителния контрол осъществяван чрез извършване на проверки/арг. чл.110 ал.4 изр.втор/ . Съгласно чл.110 ал.3 изр. второ ДОПК - с проверка не се установяват задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски на проверяваното лице.

Без излишни отклонение на тази база може да се посочи – протокола от извършена проверка,като израз на данъчно-осигурителният контрол не установява задължения,респ. липсата на такива за да бъде противопоставим на констатациите в РА.Противно на твърденията на жалбоподателя – същият не представлява и индивидуален административен акт. Такива по смисъла на ДОПК за АУЗД,АПВ и РА. Във връзка с материалната законосъобразност на акта:

Всички описани в предходната част доказателства са неоспорени между страните и следва да бъдат кредитирани и от настоящият състав.

По указания на съда по делото са представени Кадастрална скица от СГКК – С. включваща процесният имот, писмо от директора на ОД земеделие пи МЗХ относно процесният имот и справка от СО. Успоредно с това съдът е допуснал съдебно-техническа експертиза,заключението по което съдът кредитира като изготвено от експерт с квалификация в конкретната област, в съответствие с поставените задачи,при ползване на годинен аналитичен метод.

Видно от същото:

Съгласно действащият ОУП на [населено място] приет с решение от 19.11.2009г.на СОС и решение от 16.12.2009 на МЗ,позевленият имот попада в територия Ссб/земеделска зона/,определена за далекопреспективно развитие след 2025 – Вилна зона.Съгласно чл.44 от Приложение към чл.3 ал.2 от ЗУЗСО в устройствена зона „Земеделска земя ССб/ предназначението на устройствената зона е без промяна на предназначението на земеделските земи,застрояване,свързано с ползването им се допуска при спазване изискванията на ЗОЗЗ и ЗСПЗЗ.

За територията има влязъл в сила ПУП – ПРЗ за кв.6,7А,8А и улици на м. Беликата,заедно с план-схеми за инженерната инфраструктура.Съгласно решение от 02.10.2010г. на СОС на основание чл.16 ал.5 изр. 1 и 2 ЗУТ собствениците на поземлени имоти в обхвата на ПРЗ придобиват собствеността върху новообразуваните с плана УПИ а общината – върху отстъпите и части по ал.1 от дата на влизане в сила

на плана. За придобиване собствеността кметът на общината или упълномощено лице издават заповед с точна индивидуализация на имота.

Същият попада в урбанизирана територия УПИ IV за жилищни сгради, обществено обслужване, спортни съоръжения и ТП от квартал 8А по плана на [населено място], местност Беликата, с площ от 73 624, съгласно одобрен ПУП-ПРЗ с решение от 02.12.2010г. на СОС. Разрешения за строеж се издават след процедура по ЗОЗЗ.

С решение от 26.05.2022г. в сила от 09.08.2022г. на Комисия за земеделски земли към МЗХ се променя предназначението на 73 602 кв.м. земеделска земя, собственост на „ФЕЪРУЕЙ ИНВЕСТМЕНТС“ ЕООД/ имота е апортиран в капитала на дружеството – бел. моя/ за неземеделски нужди – изграждане жилищен комплекс.

На тази база вещото лице приема, че за периода 01.08.2018г. – 09.08.2022г. имота е с предназначение – земеделска територия, след това предназначението е променено.

Съгласно издадените скици от 22.03.2018г. и 16.03.21г. от АГКК – С. и решение на Комисията към МЗХ за този период предназначението е земеделска територията, с начин на трайно ползване – за друг вид застрояване.

В имота няма постройки и инфраструктура, няма следи от човешка дейност, липсват огради и обозначения, като до него има достъп с асфалтов път, реминаващ в черен път за последните 50м.

По делото е приложена данъчна декларация от 02.03.24г. без данни кой е уполпълнил, служебно заверена от 07.02.24г. от техническа служба на р-н П.. Съгласно техническа заверка от м.02.24г. имотът се намира в стойтелни граници на населено място, вид земя – УПИ в строителните граници, устройствена зона съгласно ЗРП – жилища. В този смисъл и служебно попълнените данни от декларация са отразени коректно.

На последно място е представено и заключение, че имотът попада в строителните граници на вилната зона, съгласно одобрен ПУП-ПРЗ одобрен с решение № 669 от 02.12.2010г. на СОС.

По силата на чл.10 ал.1 от ЗМДТ с данък върху недвижимите имоти се облагат разположените на територията на страната сгради и самостоятелни обекти в сгради, както и поземлените имоти, разположени в строителните граници на населените места и селищните образувания, и поземлените имоти извън тях, които според подробен устройствен план имат предназначението по чл. 8, т. 1 от Закона за устройство на територията и след промяна на предназначението на земята, когато това се изисква по реда на специален закон.

Съгласно чл.10 ал.3 ЗМДТ - не се облагат с данък земеделските земи и горите, с изключение на застроените земи - за действително застроената площ и прилежащия ѝ терен.

Дружеството-жалбоподател придобива в изключителна собственост имота въз основа заповед от 24.01.2014г. на кмета на р-н П., Видно от изразеното от страна на главния архитект на СО - конкретното му предназначение съгласно чл.8 от ЗУТ е определено с ПУП одобрен с решение на СОС от 02.12.2010г. – за жилищни сгради обществено обслужване, спортни съоръжения и ТП.

Съгласно служебна заверка от техническа служба р-н П. имотът попада в строителни граници, категория IV.

По силата на чл.8 ЗУТ конкретното предназначение на поземлените имоти се определя с подробен устройствен план. Установено е, че за имота има одобрен ПУП-ПРЗ с решение на СОС № 669 от 02.12.2010г.

Поради това ирелевантен е въпросът дали имотът попада в строителните граници на вилна зона, като същият представлява облагаем имот по смисъла на чл.10 ал.1 ЗМДТ - попада в строителните граници на СО и има конкретно отреждане и предназначение съгласно план за регулация и план за застрояване във връзка с чл.8 т.1 ЗМДТ – като отреден за жилищни сгради обществено обслужване, спортни съоръжения и ТП.

Следва да се добави още - кога и как е променено предназначението на имота по ЗОЗЗ е напълно ирелевантно защото тази промяна всъщност има отношение не към облагаемостта на обекта и не тя определя статута му. Тя е необходима с оглед инвестиционата инициатива на дружеството, с оглед възможността да бъде издадено разрешение за строеж и прочее действия свързани с реализацията на инвестиционното намерение на жалбоподателя апортирал имота в капитала на друго дружество за изграждане жилищен комплекс върху имота. Без подобно отреждане в ПУП-ПРЗ подобна промяна в предназначението, респ. подобна инициатива за започване на инвестиционно намерение би била невъзможна. Именно поради това, както правилно и вещото лице отбелязва съгласно одобреният ПУП-ПРЗ разрешения за строеж се издават след провеждане процедура по ЗОЗЗ. Иначе казано – след отредено предназначение по ПУП имота вече представлява облагаем, а фактът, че предназначението на земята е сменено едва през 2022г. има отношение само и единствено към реализацията на инвестиционното намерение. Всъщност и без подобно намерение и до днес имотът не би имал сменено предназначение, което не означава, че същият е необлагаем с оглед отреденото по силата на посоченият ПУП-ПРЗ.

Задълженията за ДНИ възникват ex lege, с осъществяване на визираните в правната норма факти - наличието на определеното в закона качество на обекта и на субекта, както и на изискуемата правна връзка между тях. Жалбоподателят е данъчно задължено лице за заплащане на ДНИ на основание чл. 11, ал. 1 и чл. 12, ал. 1 от ЗМДТ за процесните години, в качеството му на собственик на имоти, за което са подадени декларации по чл. 14 от ЗМДТ.

Съгласно чл.10 ал.1 ЗМДТ с данък върху недвижимите имоти се облагат разположените на територията на страната сгради и самостоятелни обекти в сгради, както и поземлените имоти, разположени в строителните граници на населените места и селищните образувания, и поземлените имоти извън тях, които според подробен устройствен план имат предназначението по чл. 8, т. 1 от Закона за устройство на територията и след промяна на предназначението на земята, когато това се изисква по реда на специален закон.

В своята практика /виж Решение № 2165 от 8.03.2022 г. по адм. д. № 6717/2021 г./, чрез референция към предходна своя практика ВАС постановява, че "Данъкът е отношение между държавата или общината и съответния правен субект, носител на законово установена връзка с обекта на облагане. Това отношение винаги е публичноправно. При данъка върху недвижимите имоти данъчното правоотношение възниква и съществува заради недвижимия имот по смисъла на чл.10 ал.1 ЗМДТ... Следователно правото на собственост е необходима предпоставка, елемент на данъчния фактически състав. Но как се доказва за данъчни цели правото на собственост? С декларация от съответния правен субект и приложен към нея документ за собственост. Съгласно чл. 14 ЗМДТ лицето, което счита, че е придобило право на собственост или ограничено вещо право върху недвижим имот има законовото задължение да подаде декларация. Съгласно чл. 99, ал. 5 ДОПК във вр.

с чл. 4, ал. 1 ЗМДТ приемането на декларация може а бъде отказано само ако не е подписана или не е подадена от упълномощено лице или не съдържа данните за идентификация...Следователно за данъчни цели правната връзка между обекта на облагане и субекта се установява въз основа на декларираното от правния субект. Налице е една презумпция за собственост, защото данъчната администрация не извършва проверка за валидността на придобивното основание. Видно от изложеното за данъчни цели правото на собственост, т. е. правната връзка между обекта на облагане и субекта, е необходима предпоставка на данъчния фактически състав, но нейното доказване става с декларацията, която съответния правен субект подава. Промените в правната връзка, която поражда данъчното задължение, за данъчното правоотношение имат значение на нововъзникнало обстоятелство. Те пораждат за задълженото лице задължение за деклариране на тези нови релевантни обстоятелства.

"

В настоящият казус и без дори допълнителен анализ/макар да се налични и Н.А. по делото с което съдът се запозна/, то в следствие от заповедта на кмета на р-н П. от 24.01.2014г. качеството собственик върху процесният имот на дружеството е несъмнено.

Като следствие - нормата на чл. 10 ЗМДТ определя данъчния обект - предмета на данъчното облагане с данък върху недвижимите имоти. В разпоредбата законодателят очертава две групи поземлени имоти, които подлежат на облагане с ДНИ в общата хипотеза на посочената правна норма: 1. Поземлени имоти, находящи се в строителните граници на населените места или селищните образувания, във връзка с които законодателят не е дефинирал допълнителни критерии и 2. Поземлени имоти, находящи се извън строителните граници на населените места или селищните образувания, но които следва да отговарят кумулативно и на следните изисквания: 2. 1. да имат според подробен устройствен план предназначението по чл. 8, т. 1 от ЗУТ и 2. 2. да е осъществена и промяна предназначението на земята, когато това се изисква по реда на специален закон.

Като продължение - следва да се прецени дали имота е жилищен или нежилищен, предвид произтичащите от това различни последици при определянето на ДНИ и ТБО с оглед различния начин на определяне на данъчната оценка на имота по чл. 21 от ЗМДТ.

Съгласно чл. 19, ал. 1 ЗМДТ, данъкът се определя върху данъчната оценка на недвижимите имоти по чл. 10, ал. 1 към 1 януари на годината, за която се дължи, и се съобщава на лицата до 1 март на същата година. По чл. 21, ал. 1 от ЗМДТ, данъчната оценка на недвижимите имоти на предприятията е по-високата между отчетната им стойност и данъчната оценка съгласно приложение № 2, а за жилищните имоти - данъчната им оценка съгласно приложение № 2.

Предвид липсата на легална дефиниция на понятията "жилищен" и "нежилищен имот" в ЗМДТ, за изясняване съдържанието на тези понятия, се използват дефиниции на сходни понятия, съдържащи се в други нормативни актове. С оглед на това и в съответствие с разпоредбите на чл. 36, ал. 1 и чл. 37, ал. 1 и 2 от Указ № 833 от 24.04.1974 г. за прилагане на Закона за нормативните актове съдържанието на понятието "жилищна сграда" и "жилище" следва да бъде това, което е дадено в разпоредбата на § 5, т. 29 и т. 30 ЗУТ. Това е сграда, предназначена за постоянно обитаване, и се състои от едно или повече жилища, които заемат най-малко 60 на сто от нейната разгъната застроена площ. От своя страна жилището съставлява

съвкупност от помещения, покрити и/или открити пространства, обединени функционално и пространствено в едно цяло за задоволяване на жилищни нужди. С оглед на това именно дадените в двете разпоредби дефиниции са релевантни за определяне на характера на процесния имот. /Така Решение № 9958 от 19.07.2018 г. на ВАС по адм. д. № 14277/2016 г., VII отд./. Процесният имот безспорно по функционалното си предназначение не е пригоден да бъде използван за жилищни нужди и не е деклариран като жилище в декларацията, по която е издаден процесният акт.

Начинът на определяне на данъчната оценка на жилищните имоти на предприятията се явява изключение от общия принцип, установен в първата хипотеза на чл. 21, ал. 1 ЗМДТ, като в резултат на това за жилищните имоти се начислява по-нисък данък. Тъй като от установяването на това обстоятелство възникват благоприятни за дружеството правни последици, негова е и тежестта за доказването му. Видно от текста на нормата законодателят допуска предприятията да притежават имоти за жилищни и нежилищни нужди като определя два способа за изчисляване на данъчната основа за ДНИ при двата вида имоти.

Аналогични са разпоредбите при определяне на ТБО. Разпоредбата на чл. 27, ал. 1 от Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община /НОАМТЦУПСО/ определя данъчната основа за ТБО за имотите на граждани и жилищни имоти на предприятия. Тя се определя пропорционално в промили на база данъчната оценка на имотите, като разпределянето на размера на промила по видове услуги е, както следва: за сметосъбиране и сметоизвозване; за обезвреждане на битови отпадъци в депа или други съоръжения; 3. за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване. В чл. 26, ал. 1 на същата наредба се определя данъчната основа за ТБО за нежилищните имоти на предприятията. Тя се определя пропорционално в промили на база отчетна стойност на имотите, като разпределението на размера на промила е както следва: за сметосъбиране и сметоизвозване; за обезвреждане на битови отпадъци в депа или други съоръжения; 3. за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване. Предвид текстовете на цитираните две разпоредби местният законодател в лицето на Столичния общински съвет ясно е разграничил два метода за определяне на базата при изчисляване на ТБО в зависимост от вида на имота -жилищен или нежилищен.

При разрешаването на настоящия спор следва да се има предвид, че релевантен за определяне на задължението за ДНИ и ТБО обаче е не устройствения статус на един имот, а начинът на използването му. Процесните земи и постройки и не задоволяват жилищни нужди, а имат предназначение съответно на инвестиционното намерение и устройствен статут – земя, фитнес и магазин. В този смисъл същите представляват облагаем обект.

Следващият спорен въпрос, който следва да бъде разрешен засяга начина на определяне на данъчната основа – приложима както по отношение задълженията за ДНИ, така и по отношение задълженията за ТБО за ревизирания период и впоследствие приложен съответен коефициент към нея.

По силата на чл. 64 ЗДМТ таксата по чл. 62 се заплаща от лицата по чл. 11 за имотите на територията на общината.

Независимо от нормативното изменение, разпоредбата на чл. 62 ЗМДТ ясно предвижда, че дължимостта на таксата се дължи за извършваните от общината услуги

изразяващи се в събиране и транспортиране на битови отпадъци до съоръжения и инсталации за тяхното третиране; третиране на битовите отпадъци в съоръжения и инсталации; поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване в населените места и селищните образувания в общината. Тези елементи характеризират таксата като трикомпонентна, респ. при преценка дължимостта и следва да се установи дали действително са осъществявани и предоставяни от общината посочените услуги.

Между страните не е спорно а и от доказателствата по делото се установява, че имотите, обект на ревизията не попадат в границите, в които се осъществява организирано сметосъбиране и сметоизвозване, /видно от приложените заповеди на кмета на СО и данни от инспектората на СО/ в този смисъл и правилно по този компонент не е определено задължение..

Успоредно с това – налице са и договори относно предоставяне услугата по обезвреждане битови отпадъци въз основа на които са изготвени и подписани месечни актове за приемане и съхранение на безопасни отпадъци, обезвреждането им чрез обработка, сепариране, депониране, съхраняване и прочее.

Налице са и доказателства за извършени и заплатени разходи по поддържане чистотата на териториите за обществено ползване чрез предоставени писма, картони, справки и др. от дирекция Финанси на СО.

На тази база следва да се приеме, че въпросните услуги действително се предоставят от СО, поради което и таксата за заплащането им е дължима от лице имащо качество собственик на недвижим имот, каквото е жалбоподателя. Успоредно с това безспорно се установява, че за ревизираните периоди дружеството не е подавало декларация по чл. чл.23 ал.1 и молби по чл.24 ал.1 от Наредбата, какъвто е правния инструментариум за отпадане или намаляване дължимият размер на таксата по отделните и компоненти. По своята същност земята е неамортизируем актив и като такъв за да промени стойността си следва да претърпи обезценка. Такава не е осъществена, като видно от данните по делото земята на дружеството е заведена с една отчетна стойността за всички ревизирани години – периоди в обхвата на ревизията. Правилно в тази връзка е отчетено, че съгласно чл.19 ЗМДТ данъка се определя върху данъчната оценка по чл.10 ал.1 от с.з. към 1 януари за годината за която се дължи.

Съгласно чл.67 ал.2 ЗМДТ, размерът на таксата за битови отпадъци за всяко задължено лице е сумата от размера на таксата за всяка услуга по чл. 62, която се определя, като разходите за сметка на таксата за битови отпадъци за текущата година от план-сметката, формирани по реда на чл. 66, ал. 13 за всяка услуга по чл. 62, се разпределят, като се приложи съответният начин за изчисление в зависимост от приетите от общинския съвет основи за услугите по чл. 62.

Спорен по делото е начина на определяне на основата към която следва да се приложат иначе правилно посочените промили.

Съгласно чл.19 от закона данъкът се определя върху данъчната оценка на недвижимите имоти по чл. 10, ал. 1 към 1 януари на годината, за която се дължи, и се съобщава на лицата до 1 март на същата година, като не е налице промяна на данъчната оценка, съобразно ал.2 на посочената норма.

По силата на чл.20 от ЗМДТ данъчната оценка на недвижимите имоти на гражданите се определя от служител на общинската администрация по норми съгласно приложение № 2 в зависимост от вида на имота, местонахождението, площта, конструкцията и овехтяването и се съобщава на данъчно задължените лица.

При установен нежилищен характер на имотите,приложимо е правилото на чл.21 от с.з. съгласно което като данъчната оценка на недвижимите имоти на предприятията се определя по-високата между отчетната им стойност и данъчната оценка съгласно приложение № 2.

Посочената разпоредба е спазена от страна на ревизиращият екип. Респ. приложим към определяне данъчната основа за земята е режима по чл. 13, от Приложение № 2 към ЗМДТ.

Съгласно пар.1 т.17 от ДР на ЗМДТ отчетна стойност е стойността при счетоводното завеждане на актива или обезценената/преоценената стойност на актива, когато е извършена оценка след първоначалното му счетоводно завеждане. Видно от представените счетоводни данни / аналитични ведомости, отчетната стойност не се променя през годините. В този смисъл правилно и като следствие именно от действията на дружеството, органите по приходите са приели тази стойност за отчетна и при съпоставка с данъчната оценка са я приложили,като по-висока измежду двете. Посочената норма предвижда възможност за преоценка на актива,каквато не е извършена от дружеството. В този смисъл и правилно посочената счетоводна стойност е приложена за целият ревизиран период и върху нея е определен размерът на дължимият данък и такси.

Във връзка с определената ТБО следва да се посочи още,че за изчисляване размера на задължението са възприети относимите решения на СОС за изчисление на таксата по отделните и компоненти и в тази връзка не е налице спор между страните.

Успоредно с това – налице са и договори относно предоставяне услугата по обезвреждане битови отпадъци по поддържане чистотата на териториите за обществено ползване чрез предоставени писма, картони, справки и др. от дирекция Финанси на СО, както и договори с концесионера Консорциум „Титан С. И. 1“ ДЗЗД и „Чистота-Искър“ ЕАД, фактури за изплатените разходи,обобщени констативни протоколи по месеци,ежедневни онстативни протоколи, актове за извършени и подлежащи за заплащане видове работи – по месеци и т.н./приложение №.1 към делото/.

На тази база следва да се приеме, че въпросните услуги действително се предоставят от СО,поради което и таксата за заплащането им е дължима от лице имащо качество собственик на недвижим имот,каквото е жалбоподателя.Успоредно с това безспорно се установява,че за ревизираните периоди дружеството не е подавало декларация по чл. чл.23 ал.1 и молби по чл.24 ал.1 от Наредбата, какъвто е правния инструментариум за отпадане или намалява дължимият размер на таксата по отделните и компоненти.

Правилно с оглед нормата на чл.19 ал.3 ЗМДТ е изчислен дължимият данък,респ. такса за 2021г. - респ. до 31.08.2021г.,пропорционално на месеците през които собственик е бил жалбоподателя, при отчитане датата в която имотът е апортиран в капитала на друго дружество.

При този изход от спора претенцията на ответника за присъждане на съдебно-деловодни разноски е основателна съобразно чл.143 ал.3 АПК, но същата е необоснована като размер.

С решение от 25 януари,2024г. по дело С - 438/22, „Ем акаунт БГ“ ЕООД, ЕСЛ:ЕУ:С:2024:71, Съдът на ЕС постанови,че член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на

която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение.

Успоредно с това, националният съд не следва да се считан обвързан от минимални размер на разноските, изчислени съобразно минимума по Наредба № 1/2004г, предвид антиконкурентна същност на подзаконовия акт.

В настоящият казус нормата на чл.161 ал.1 изр.второ от ДОПК, на която се позовава ответника към претенцията си за разноски, цели да създаде равнопоставеност между приходната администрация и адвокатите предвид материалният интерес на спора. В този нормативите по Наредба № 1/2004 не следва да се прилагат без конкретна обосновка, както спрямо адвокатите, така и спрямо ответника - приходната администрация. Конкретни съображения как и защо е формирана тази себестойност на труда, обективизиран в процесуалното представителство на ответника – липсва.

Практиката на СЕС е ясна, недвусмислена и императивна и поражда задължение за националният съдия за произнасяне в унисон с нея, независимо от това дали е възражение за прекомерност, най-малкото защото по същество СЕС постановява, че тази Наредба, предвид антиконкурентната и същност не може и не следва да бъде годин, обвързващ съда, норматив за присъждане на възнаграждение за процесуално представителство. Водещи са себестойността на труда и свободата на договаряне.

Отчитайки, че юрисконсултите не осъществяват самостоятелно и по занятие, а в полза, от името на и по силата на трудов договор, процесуално представителство, съдът счита, че приложими са нормативите по Наредбата за правната помощ.

В този смисъл претенцията на ответника и автоматичното позоваване на Наредбата е необосновано.

Ето защо и в съответствие с фактическата и правна сложност на делото и на основание чл. 24 изр.второ от Наредбата за заплащане на правната помощ, в полза на ответника следва да се присъди сумата от 360лв. към които при отчитане материалният интерес на спора съобразно вр.чл.25 ал.2 да се прибави максимално допустимото увеличение от 180лв или общо 540лв.

С оглед изложеното и на основание чл.172 ал.2 предл. четвърто от АПК, Административен съд София – град, 74 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „ОМНИЛАНД“ ООД, ЕИК[ЕИК] срещу Ревизионен акт № СФД-24-РД77-15 от 13.05.2024г. издаден от Е. К. началник отдел “Ревизии и събиране на вземанията” - в качеството му на орган, възложил ревизията и М. С. – главен инспектор в отдел РСВ, дирекция ОП в качеството и на ръководител на ревизионния екип, потвърден с решение № СОА24-РД28-17 от 02.08.2024г. на кмета на Столична община.

ОСЪЖДА „ОМНИЛАНД“ ООД, ЕИК[ЕИК] да заплати на Столична община сумата от 540/пет стотин и четиридесет/ лева съдебно-деловодни разноски.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се изпрати на страните.

Съдия:

